

Rooman rosmot

Olen aina paasannut, että ryöväytyksi joutumisesta saa syyttää itseään. Ei ole huolehdittu tavaroista, vaan on pantu ne vieläpä tyrkylle. Tai sitten on kohellettu umpikännissä yömyöhään.

Kunnes!

Kaksikymmentä vuotta sitten menin göteborgilaisessa Opalen-hotellissa pirteänä aamiaiselle. Panin puvuntakkini tuolin selkänojalle, ja kävelin muutaman metrin päähän ottamaan aamiaispöydästä pöperöitä. Nautin rauhallisesti aamiaisesta, koska koneelle lähtöön oli vielä reippaasti aikaa.

Takkia päälle pannessani huomasin heti, että povitasku on ohut ja tyhjä. Lompakko oli kadonnut. Siellä oli lentolippu, luottokortti, rahaa ja muita papereita. Onneksi pidin salkussani matkasekkejä, joilla ostin uuden lentolipun ja pääsin turvallisesti kotiin.

Näin siis göteborgilaisessa Opalen-hotellissa. Varkaan täytyi kuulua henkilökuntaan, koska muita ei paikalla ollut. Älkää menkö!

Sattuman opettamana luovuin isosta lompakosta ja aloin käyttää pientä paidan povitaskuun sopivaa kukkaroa, johon mahtui rahaa ja pari korttia. Suljin paitasillani kulkiessa aina taskun hakaneulalla. Tällä konstilla on hyvin pärjännyt niin idän kuin lännenkin konnien kanssa.

Kunnes!

Kuljeskeltiin taas Roomassa, taskuvarkaiden Mekassa. Tyhmimmätkin tietävät, että Rooman keskustan ruuhkabusseissa puolet matkustajista on paikallisia pikkunilkkejä, jotka putsaavat turistien taskut ja leidiä laukut. Tiedän sen minäkin. Ei ole vaan sattunut kohdalleni, koska käytän hakaneulavarmistusta.

Kunnes!

Lähdimme Foro Italicolta hienojen tennispelien jälkeen bussilla Ottavianon metroasemalle. Nysse oli jo pysäkille tullessaan täynnä, mutta kaikki ahtautuivat kuitenkin sisään. Seisottiin iho iholla. Heitettiin herjaa. Vitsailtiin varkaista. Viimein päästiin perille, ja kansa purkautui ulos. Huh huh!

Metromatkan jälkeen tarvitsin pikkulompsaani. Taskun nappi oli auki ja lompsa tiesseen. Oli nääs tällä kertaa hakaneula unohtunut!

No, ei muuta kuin pikaisesti soittamaan korttien peruutuspalveluun. Se kävikin kätevästi, ja uudet pantiin samalla tilaukseen. Soittelin vielä seuraavana aamuna pari puhe- lua saldotietoihin. Kortteja ei oltu käytetty. Huh helpotusta!

Tulipa vielä käytyä tekemässä ilmoitus paikallisella poliisiasemalla. Sieltä löytyi valmiit lomakkeet, jotka sitten leimattiin ja hymyiltiin päätteeksi vaivautuneesti. Poliisille koko homma näytti olevan huvittavaa pikkupuuhaa.

Näin siis ikuisessa Roomassa. Älkää menkö!

pajen